

[Valdemar Thomsen.]

her i København, underlagt en decideret Fagforeningsmand, nemlig den højtærede Arbejdsminister.

Der er, maa man sige, tænkt paa alle Eventualiteter — der er System i Galskaben. Det bliver nemlig saadan, at for saa vidt en af Parterne ikke ønsker den saakaldte Uoverensstemmelse forelagt til Nævnets Afgørelse, kan den anden Part, som man opererer med — saadan kalder man det i Forslaget —, uden Hensyn til, at det maaske kun er een, tilmed en talmæssigt lille Part, der er Tale om, indbringe Spørgsmaalet, foreløbig for et Udvalg under den faste Voldgiftsret, der træffer Afgørelse vedrørende Sagens videre Skæbne. Selv om der nu opereres med 3 forskellige Nævn og Udvalg — det hele er for øvrigt saa indviklet og saa omstændeligt som tænkes kan —, saa tør jeg sige, at talstærke Kredse, der kan blive berørt af Loven, vil protestere mod dette nye Stykke Fagforeningsdiktatur, som nu i Løbet af faa Timer bliver gennemført her i Rigsdagen.

Naar man erindrer sig Skudshale-Sagen, faar man unægtelig en Forudfølelse af, at ogsaa Landbruget, saafremt de Herrer faar Magt, som de har Agt, vil faa Kærligheden at føle.

Lovforslaget har een Fordel: Loven skal kun gælde for et Aar og kan ved kgl. Anordning ophæves naarsomhelst.

Der er vel ikke noget at sige til, at den højtærede Minister paa sit nye Gebet — som forhen i Valutacentralen — føler Trang til at lade Musklerne spille, og det kan heller ikke virke overraskende, at Regeringen lige til det sidste bestræber sig for at forflygtige Ansvarret — det er nemlig det, der sker gennem denne Lov. Valutacentralen og hvad dertil hører blev ikke nogen Succes, og saa meget kan man uden at overdrive forudsige: det bliver denne nye Statsinstitution heller ikke.

Aksel Larsen: Det Lovforslag, vi her behandler, har haft en længere og besværligere Tilblivelse, end man syntes oprindeligt at have ventet, og end man skulde have ventet, hvis man fæstede Lid til de mange ordrige og svulstige Proklamationer om den absolutte nationale Enighed, der skulde være skabt blandt de 5 her i Salen værende anstændige Partier.

Den egentlige Motivering for Ideen om et saadant Arbejds- og Forligsnævn er officielt givet af Arbejdsgiverforeningens Hovedbestyrelse og De samvirkende Fagforbunds Forretningsudvalg i Skrivelsen af

24. August, som ledsager Oversendelsen af deres Udkast til Lovforslag til Arbejds- og Socialministeriet. Det hedder i denne Skrivelse, at man vil gøre en Indsats for at skaffe mest mulig Beskæftigelse og redde mest muligt af Produktionen herhjemme, og at disse Bestræbelser „gør det ønskeligt at befri Samfundet for den Fare for Produktionslivets bedst mulige Udfoldelse, der ligger i Risikoen for Arbejdsstandsning“.

Det forekommer mig, at denne Begrundelse ærlig talt er noget værre Volapyk. Det er jo ikke Arbejdsstandsninger, der er en Fare for Produktionslivet. Arbejdsstandsninger af den Art, man her tænker paa, er opstaaet og opstaar som Følge af det naturligt eksisterende Mod sætningforhold. mellem to modsatte Klasser i et kapitalistisk Samfund: Arbejderne og Arbejdsgiverne. Den ene Part, Arbejdsgiverne, har en økonomisk Interesse i at købe Arbejdskraften for den ringest mulige Betaling og sikre sig den længst mulige og mest effektivt mulige Udnyttelse af den, medens den anden Part, Arbejderne, har en lige saa naturlig Interesse i at sikre sig den højest mulige Betaling for sin Arbejdskraft og sikre sig, at den afleverer Arbejdskraften under de bedst mulige Vilkaar. Disse Interesser tørner mod hinanden, og hvor Parterne ikke ordner sig paa saakaldt fredelig Vis — det vil sige ud fra den Betragtning, at et magert Forlig stundom kan være bedre end en fed Proces —, der kommer det til Arbejdsstanskampens Kulmination gennem Arbejdsstandsning: Strejke eller Lockout. Saa længe denne varer, er Produktionen i vedkommende Fag, Erhvervsgren eller Industri gaaet i Staa, for saa vidt Arbejdsstandsningen er effektiv, men det betyder jo ikke, at der i Samfundet af den Grund i og for sig bliver produceret mindre, end der ellers vilde blive produceret, for naar Arbejdsstandsningen er forbi, bliver det forsømt indhentet.

Det er saadan set ikke rigtigt, at den Slags Arbejdsstandsninger er en Fare for Produktionslivet. Jeg mener, dette bør slaas fast over for den Begrundelse, man har givet i det nævnte Brev fra de to Organisationers Ledelse.

Men saa kan man ikke undgaa at faa den Tanke, at der i Virkeligheden ligger noget andet skjult bag Ordene i Brevet. Man kan ikke undgaa at faa den Tanke, at der bag disse Ord i Virkeligheden ligger en Tilslutning til den Idé, at hvis Arbejdernes Lønninger ikke var saa høje, ikke blev forhøjet eller eventuelt kunde tvinges ned, vilde Produktionen blomstre. Det er en